

Az igazgatósági tagnak ebben a minőségben a vállalatról élvezett összes jövedelme (utazási, ételmezési, elszállásolási költségek is) tantemadó alá esnek. (Közigazgatási bíróság 12.425/1924.—P. sz.) A vállalat csupán azt kifogásolja, hogy az egyik igazgatósági tagja részére az utazási költségek megtérítése fejében kifizetett összeget az 1922. évi XXIV. t.-c. 28. §-a alapján a vállalat szavatossága mellett külön adó alá vonták.

A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta.

A felhívott törvényszakas az alapján az igazgatósági tagnak ebben a minőségben bármely elnevezés alatt juttatott javadalma-
zása után a külön adót ki kell vetni. Az a körülmény tehát, hogy a javadalmozást minő címen folyósítják és hogy abból az igazgatósági tagnak minő kiadásai vannak, az adókötelezettség szempontjából közömbös, mert ennek a törvényes rendelkezésnek a célja a vonatkozó törvényjavaslati indokolás szerint is az volt, hogy annak a lehetősége megszűnjék, hogy az igazgatósági tag jövedelmének egy része az adózás alól oly módon elvonható legyen, hogy a folyósítás és elszámolás különféle címen történik.

Az igazgatósági tagnak ebben a minőségben a vállalatról élvezett összes jövedelme tehát a külön adó alá tartozik. Miután pedig azok az összegek is, amelyeket az igazgatósági tag az ételmezési és elszállásolási költségek megtérítése címén kap, az összes jövedelméhez számítandók, a szóbanforgó járandóságot helyesen számították az 1922. évi XXIV. t.-c. 28. §-a alapján kivetendő külön adó alapjához.

Az ingatlanból folyó jogok érvényesítése, vagy megvédése végett eszközölt bírósági vagy hatósági eljárásban felmerült rendkívüli kiadások a nyers jövedelemből nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 10.045/1925.—P. sz.) Adózó panasza arra irányul, hogy az 1924. évre adóalapul felvett jövedelméből 508 aranykoronának megfelelő 1,779.000 papirkorona, amelyet földbirtokpolitikai célokból az O. F. B. által lefolytatott eljárásban ügyvédi és szakértői költségekre kiadott s amely kiadásait könyveivel bizonyította is, — levonásba hozassék.

Vitatta, hogy ez az összeg, mint a törzs leltári vagyon fenntartására vonatkozó kiadás, az 52.000/1921. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában meghatározott fogalmak alá esik.

A kir. közigazgatási bíróság panaszos álláspontját nem tehette magáévá, mert az 52.000/1921. számú pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában a jövedelemből való leszámítást részletező meghatározások rendszeréből és összetételéből csak az következethető, hogy a hasznalhajtó ingatlanok jövedelméből csak azok a kiadások vonhatók le, amelyek az ingatlanok állagának természetben való fenntartása és kezelése, valamint a beruházások útján történő hasznosabbá tétele végett eszközöltettek. Ezek közé nem számíthatók tehát azok a kiadások, amelyek az ingatlanból folyó jogok érvényesítése, vagy megvédése végett eszközölt bírósági vagy más hatósági eljárásban mint rendkívüli kiadások keletkeztek.